

Het huisje

Ergens op een plek, wij weten niet waar en wij weten niet hoe, staat een huisje. Het is een lief huisje met groene luiken voor het raam, een grote tuin met een vijver eromheen en de zon schijnt er altijd.

In het huisje is verrassend veel ruimte, er zijn kamers genoeg en er is plek voor iedereen.

...

Er was eens een jongen en die jongen woont met zijn ouders in een huis. Een huis dat wij wél kunnen zien, het huis staat gewoon in een straat en is gebouwd van stenen.

De jongen gaat naar school en na schooltijd Maakt hij muziek. De jongen is gelukkig!

Dan, op een dag, gaat er een klasgenoot dood, hij was ziek. Iedereen is verdrietig, maar juf vertelt dat de klasgenoot misschien in een andere huisje woont en daar ook heel gelukkig kan zijn.

“Fijn”, denkt de jongen, “dan kan en mag ik ook gelukkig zijn en weer fijn muziek maken”.

Dan, op een dag, gaat de oma van de jongen dood. Dat is wéér héél verdrietig, maar oma is misschien ook wel naar datzelfde huisje toe. En na verloop van tijd gaat de jongen weer muziek maken.

Dan, plotseling, op een gewone doordeweekse dag gaat de mama van de jongen dood en weer is iedereen erg verdrietig.

“Maar”, zegt de jongen tegen zijn papa en tegen iedereen die het wil horen, “zij woont nu in een ander huisje”.

... en toen mama bij het huisje aankwam, daar op die plek waar het goed is, stonden alle bewoners buiten en ontvingen haar met open armen.